

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: **MADETA a. s.**, IČO 63275635
sídlem Rudolfská tř. 246/83, 370 01 České Budějovice
zastoupen Mgr. Janou Zedníkovou, LL.M., advokátkou
sídlem K Lučinám 495/5, 370 01 České Budějovice

proti

žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**
sídlem Antonína Čermáka 2a, 160 68 Praha 6 - Bubeneč

za účasti: **M. S.**
bytem X
zastoupen JUDr. Petrem Holým, advokátem
sídlem Místecká 567, 199 00 Praha 9

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 22. 1. 2021,
zn. sp. O-540026, č. j. O-5400026/D20084959/2020/ÚPV,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů v řízení.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů v řízení.

Odůvodnění:

I. Stručné vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „žalovaný“), kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „Úřad“) ze dne 4. 8. 2020, č. j. O-540026/D190337333/2019/ÚPV o zamítnutí jeho návrhu na prohlášení

kombinované ochranné známky č. 363220 v provedení (dále jen „napadená OZ“ nebo „napadené označení“) za neplatnou (dále jen „návrh“); a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

2. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplynulo, že se žalobce návrhem domáhal prohlášení napadené OZ za neplatnou podle § 32 odst. 1 a odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách (dále jen „ZOZ“), neboť přihláška napadené OZ dle něj nebyla podána v dobré víře a mezi napadenou OZ a starším

namítaným nezapsaným označením v provedení (dále jen „namítané označení“), jehož je žalobce uživatelem existuje pravděpodobnost záměny v rozsahu všech zapsaných výrobků a služeb. Úřad prvostupňovým rozhodnutím návrhy dle § 32b odst. 1 písm. c) ve spojení s § 7 odst. 1 písm. e) ZOZ a podle § 32b odst. 1 písm. b) téhož zákona. Prvostupňové rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že nebyly naplněny základní předpoklady nutné pro konstatování pravděpodobnosti záměny namítaného a přihlašovaného označení (dále společně též jen „porovnávaná označení“), když napadená OZ je zapsána pro výrobky a služby, které nejsou shodné ani podobné s výrobky nabízenými pod namítaným označením a celkový vzhled porovnávaných označení je odlišný. Žalobce dle Úřadu neprokázal ani že by přihláška napadené OZ nebyla podána v dobré víře. Není totiž na místě se domnívat, že vlastník napadené OZ, osoba zúčastněná na řízení (dále jen „OZŘ“), hodlal napodobit grafický styl obalů výrobků žalobce se záměrem parazitovat na jeho postavení na trhu. Použití obrazového prvku znázorňujícího atribut charakteristický pro jihočeský region nelze pokládat za okolnost vypovídající o nekalých úmyslech OZŘ.

3. Proti prvostupňovému rozhodnutí uplatnil žalobce rozklad, v němž argumentoval obdobně jako v žalobě. Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí posouzení Úřadu přisvědčil.

II. Obsah žaloby

4. V *prvním žalobním bodu* žalobce nesouhlasil se závěrem o nepodobnosti výrobků a služeb, pro něž jsou porovnávaná označení používána, resp. napadená OZ přihlášena a namítané označení používáno. Uvedl, že výrobky a služby u namítaného označení spadají do kategorie mléka a mléčných produktů, což by v případě zapsaného označení odpovídalo výrobkům a službám ve třídě 29 mezinárodního třídění výrobků a služeb, Napadená OZ byla zapsána pro výrobky a služby ve třídách 29, 31 a 44. Nesouhlasil s argumentací žalovaného, dle něž nejsou porovnávané výrobky podobné, neboť mají jiný způsob užití,

vzhled, chuť a způsob balení. Uvedl, že porovnávané výrobky vykazují řadu shodností – jedná se o bílkoviny živočišného původu, potraviny každodenní spotřeby, uskladněné za velmi podobných podmínek a podobně finančně nákladné. Ač se nejedná o výrobky konkurenční, jsou spolu velmi provázané a nezbytné pro přípravu řady pokrmů, a to dokonce mnohdy společně. Průměrný spotřebitel by proto mohl nabýt dojmu, že žalobce rozšiřuje své portfolio mléčných výrobků o prodej vajec. K tomu odkázal na rozsudek Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) ze dne 29. 9. 1998 ve věci C-39/97 Canon, v němž byla vyjmenována hlediska, k nimž je třeba při hodnocení podobnosti výrobků a služeb přihlížet. Jsou jimi mj. povaha (zde shodně základní potraviny), zamýšlený účel (zde hodně příprava pokrmů), způsob použití (zde shodně konzumace) a okolnost, zda si navzájem konkurují nebo se doplňují (zde se doplňují při přípravě pokrmů). Vzhledem k uvedenému se z hlediska průměrného spotřebitele jedná o výrobky podobné. Odmítl tedy, že by vzhledem k nepodobnosti porovnávaných výrobků nedocházelo k jejich záměně.

5. Ve *druhém žalobním bodu* namítal podobnost porovnávaných označení vedoucí k pravděpodobnosti jejich záměny. Uvedl, že není nutné zjišťovat, zda k záměně skutečně dochází, hodnotí se zaměnitelnost potenciální. Dodal, že při posouzení existence nebezpečí záměny je třeba přihlížet ke všem relevantním okolnostem, mezi něž patří povědomí o ochranné známce na trhu, její celosvětová proslulost, asociace, která může vzniknout mezi porovnávanými označeními, a stupeň jejich podobnosti. Připomněl, že nebezpečí záměny je třeba posuzovat z hlediska průměrného spotřebitele. Zdůraznil, že ač je napadená OZ zapsána v černobílé barvě, a OZŘ ji tedy může použít v jakémkoli barevném provedení, používá ji výlučně v modrobílém provedení, které je typické pro namítané označení.
6. Dále s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) uvedl, že zkoumání podobnosti nemůže být založeno pouze na formálním porovnání jednotlivých prvků, jak učinil žalovaný, nýbrž na porovnání známkových motivů, tj. rozhodujících složek, porovnávaných označení. Upozornil, že žalovaný nestanovil, co považuje za dominantní prvek napadené OZ, resp. pouze uvedl, že takový dominantní prvek nelze určit. Žalobce tento závěr odmítl s tím, že slovní prvek „Jihočeská čerstvá vejce“ je ve vztahu k zapsaným výrobkům a službám prvkem popisným, který by bez grafického prvku nebyl zápisuschopný. Oproti tomu grafický prvek selského baroka popisný není, protože jej lze určit jako dominantní prvek nesoucí rozlišovací způsobilost napadené OZ. Uvedl, že k pravděpodobnosti záměny porovnávaných označení přispívá zejména shodný námět v podobě fasády domků ve stylu selského baroka, a to v čelním přímém pohledu. Jedná se o totožný výsek řady domů obsahující průčelí se dvěma okny, vjezdovou bránu a další průčelí se dvěma okny. Ač se vyobrazená průčelí mohou v detailech lišit, celkový dojem grafického prvku působí na průměrného spotřebitele podobným dojmem. Odmítl argument žalovaného, že porovnávaná označení se zaobírají stejným námětem rozdílným způsobem. K tomu uvedl, že si OZŘ mohla zvolit zcela jiný námět, nežli námět fasády selského baroka, který používá aktivně žalobce již více než 20 let a který se stal pro označení jeho výrobků příznačným. Případně mohla upravit grafický prvek tak, aby se od namítaného označení lišil na první pohled, jako tak učinila ve své další ochranné známce č.

Jihočeská čerstvá vejce

, v nichž jsou prvky selského baroka zpracovány tak, že nedochází ke kolizi s namítaným označením. S odkazem na rozsudek zdejšího soudu ze dne 7. 4. 2006, č. j. 11 Ca 258/2005-71 uvedl, že jsou porovnávaná označení založena na shodném známkovém motivu, jímž je grafický prvek průčelí barokních statků. Může tedy dojít k záměně porovnávaných označení a spotřebitel může nabýt mylného dojmu, že takto označené výrobky pocházejí od jediného subjektu.

7. *Třetím žalobním bodem* namítal, že žalovaný nesprávně odmítl aplikovat tzv. kompenzační princip, dle něž zjištěná podobnost mezi porovnávanými označeními kompenzuje částečnou nepodobnost mezi porovnávanými výrobky.
8. *Ve čtvrtém žalobním bodu* namítal nedobrou víru OZŘ při přihlašování napadené OZ a odmítl argumentaci žalovaného, který zamítl tuto námitku s tím, že v použití motivu selského stavení nespátřuje snahu těžit z dobré pověsti a známosti žalobcových výrobků. Toto odůvodnění žalovaného označil za zcela nedostatečné, nepřipustně subjektivní a nezohledňující skutkový stav doložený ve spisu. Odmítl také argument žalovaného, že námět selského baroka nevyužívá výhradně jen on, který žalovaný podpořil odkazem na

ochrannou známku č. 225561 v provedení . V této ochranné známce je totiž námět selského baroka pojat zcela odlišně, liší se i barevné provedení a v průměrném spotřebiteli nemusí vůbec vyvolat dojem selského baroka. Je tedy zřejmé, že se selské baroko dá znázornit i naprosto odlišným způsobem, který není schopen vyvolat záměnu. Dodal, že na základě jedné ochranné známky nelze učinit závěr, že motiv selského baroka pro něj není příznačný přesto, že doložil důkazy o masivním užívání namítaného označení od roku 2001. Upozornil na důvodovou zprávu k ZOZ, dle níž je třeba pro účely posouzení dobré víry zvažovat jakékoli relevantní okolnosti, zejména zda osoba, která podala přihlášku, věděla o právu jiné osoby na stejné nebo podobné označení nebo nemohla být neznalá takového práva, a zda by použití takového označení bylo v rozporu s dobrými mravy nebo by neoprávněně poškodilo zvláštní charakter nebo pověst označení, které je předmětem jiného práva. K tomu uvedl, že je vzhledem k množství výrobků denní spotřeby uváděnému na trh pod namítaným označením nepochybné, že OZŘ o jeho existenci věděla. Dodal, že odlišnosti porovnávaných označení nejsou vizuálně, foneticky ani sémanticky takové, aby u průměrného spotřebitele vyloučily možnost záměny. Užívání velmi podobného dominantního grafického prvku pro související výrobky je objektivní skutečnost, která je způsobila jej, jakožto majitele namítaného označení, poškodit. K tomu namítal, že žalovaný tato kritéria v žalobou napadeném rozhodnutí nijak nehodnotil, nezabýval se jimi, tzn. odvolací námitky řádně nepřezkoumal. Dodal že se OZŘ dle něj snaží těžit z jeho známosti a svěřt se na jeho úspěšném marketingu. Závěrem uvedl, že si nečiní monopolní právo na prvek selského baroka, avšak se brání užití takového grafického ztvárnění, které zasahuje do jeho práv k namítanému označení.

9. Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě k *prvnímu žalobnímu bodu* uvedl, že výroby a služby u namítaného označení jsou užívány pro mléko a mléčné výrobky, jako jsou sýry, smetana, tvaroh, máslo, jogurt apod. Napadená OZ se oproti tomu vztahuje na různé druhy vajec a výrobky z nich, jakož i na služby chovu drůbeže zařazené do tříd 29, 31 a 41. Ze srovnání charakteristických znaků uvedeného zboží je zřejmé, že není shodné ani podobné s namítanými výrobky. Porovnávané výrobky sice spadají do široké skupiny základních potravin, vykazují však mnoho rozdílů co do vzhledu, užití i způsobu jejich nabídky, které spotřebiteli umožňují jejich snadné rozlišení. K tomu upozornil na jiný druh obalu u porovnávaných výrobků, na skutečnost, že vejce pocházejí od drůbeže, a není tak dán předpoklad, že je spotřebitelé budou přičítat žalobci věnujícímu se zpracování mléka skotu domácího. Porovnávané výrobky mají i v gastronomii zásadně odlišné využití, tudíž se nejedná o zaměnitelné výrobky. Spotřebitel je tedy schopen bezpečně rozeznat vejce a mléčné produkty, byť by byly nabízeny ve stejných prodejních místech nebo přímo umístěny vedle sebe. Chov drůbeže pak nevykazuje se zpracováním mléka žádnou zjevnou spojitost. Proto uzavřel, že výrobky a služby ze seznamu napadené OZ nejsou s výrobky namítanými shodné ani podobné.
11. Dodal, že z hlediska průměrného spotřebitele je klíčovým kritériem především užití porovnávaných výrobků. Uvedl, že porovnávané výrobky nemají shodnou ani podobnou chuť, nejsou navzájem nahraditelné, ani jejich vzhled a struktura nejsou podobné, také jejich původ je rozdílný. Navíc upozornil, že se jedná o výrobky, které spotřebitelé znají a bezpečně od sebe rozeznávají, stejně tak výrobky z nich. Výrobky nejsou v konkurenčním vztahu ani neuspokojují tytéž potřeby a nároky.
12. Ke *druhému žalobnímu bodu* konstatoval, že slovní prvky „Jihočeská čerstvá vejce“ pouze informují o druhu a lokalitě původu výrobků, takže nemohou samy o sobě rozlišit produkci různých soutěžitelů na trhu. Teprve stylizace jejich písma, spojení s obrazovým prvkem a celkové kompoziční uspořádání propůjčují výslednému označení potřebnou rozlišovací způsobilost. Obrazový prvek napadené OZ je tedy její důležitou součástí. K obrazovému prvku uvedl, že je na něm vyobrazen statek ve stylu selského baroka, který je typický pro jižní Čechy. Je tedy zřejmé, že se obrazový prvek váže ke slovnímu prvku „Jihočeská“. Dodal, že se vyobrazení grafického prvku na porovnávaných označeních liší, obě porovnávaná označení se tedy zabírají stejným námětem, ale rozdílným způsobem. Namítané označení obsahuje realisticky zachycenou souvislou řadu budov, oblaka a zelené koruny stromů, napadená OZ pouze monochromatickou jakoby ruční kresbu samostatně stojícího objektu. Běžný spotřebitel obeznámený s obecnými specifiky lidové architektury nemá proto důvod, aby statek vyobrazený v napadené OZ vnímal jako odkaz na namítané označení a aby výrobky OZŘ přisuzoval žalobci. Naopak bude předmětné obrazové prvky považovat jen za vzájemně nezávislé snahy o vizuální vyjádření, že potraviny jimi opatřené pocházejí z jižních Čech.
13. Dále zopakoval, že u napadené OZ nelze spolehlivě určit, který z prvků je dominantní. Uvedl, že vzal při posuzování v potaz dětské psací písmo a jeho vzájemné propojení s obrazovým prvkem. Uzavřel, že z hlediska celkového dojmu, jakým porovnávaná označení působí na spotřebitele, je třeba spatřovat rozlišovací způsobilost napadené OZ v symbióze všech obsažených prvků, jež jako celek nevykazuje s namítaným označením závadnou podobnost. K argumentu žalobce, že je napadená OZ používána výlučně v modrobílém provedení uvedl, že OZŘ má právo užívat ji v různých, i zcela odlišných, barevných a odstínových podobách.

14. Ke *třetímu žalobnímu bodu* uvedl, že kompenzační princip lze aplikovat pouze v případech, u kterých je mezi porovnávanými označeními shledán alespoň určitý stupeň podobnosti, a to jen tehdy, je-li dána podobnost produktová. Taková situace však v projednávaném případě nenastala.
15. Ke *čtvrtému žalobnímu bodu* pouze konstatoval, že použití prvku statku postaveného ve stylu selského baroka nelze samo o sobě pokládat za okolnost vypovídající o nekalých úmyslech OZŘ a jeho snaze neoprávněně těžit z výsledků podnikatelské činnosti žalobce. Zopakoval, že OZŘ přistoupila k uměleckému zachycení společného námětu rozdílně, tudíž se výtvarné zpracování porovnávaných označení zřetelně liší. Není proto na místě se domnívat, že OZŘ prostřednictvím napadené OZ hodlal napodobit grafický styl obalů výrobků žalobce, se záměrem parazitovat na jeho postavení na trhu.
16. Žalovaný proto žádal, aby soud žalobu zamítl.

IV. Vyjádření OZŘ a replika žalobce

17. Žalobce reagoval na vyjádření OZŘ replikou, v níž setrval na žalobních argumentech. Nad jejich rámec k *prvnímu žalobnímu bodu* (podobnosti porovnávaných označení) s odkazem na rozsudek SDEU Canon uvedl, že nejdůležitějším faktorem při posuzování podobnosti porovnávaných označení je zamýšlený účel výrobků. K tomu odkázal také na rozsudky NSS ze dne 4. 8. 2001, č. j. 1 As 79/2011-107, a ze dne 28. 5. 2008, č. j. 9 As 59/2007-141. Připomněl, že porovnávané výrobky jsou chlazeným zbožím, dostupným skrze shodné distribuční kanály, pro veřejnost dobře cenově dostupným, tudíž je jejich průměrným spotřebitelem nejširší obecná veřejnost. Uvedl, že jsou porovnávané výrobky v přímém konkurenčním vztahu z hlediska výživových vlastností, především s ohledem na obsah bílkovin. Především pak je mezi nimi dán vztah komplementarity. To však nebral žalovaný v potaz, ač samotná komplementarita výrobků postačuje k závěru o jejich podobnosti, jak vyplývá z rozsudku NSS ze dne 4. 8. 2001, č. j. 1 As 79/2011-107. Dále zdůraznil, že účel je u porovnávaných výrobků zcela shodný, tj. příprava pokrmů.
18. K druhému žalobnímu bodu nad rámec žalobní argumentace poznamenal s odkazem na judikaturu SDEU, že průměrný spotřebitel má nedokonalé vybavování a často nerozezná marginální rozdíly v označeních, jsou-li umístěna na vysoce podobných výrobcích, a často nemá ani možnost přímého srovnání. Uvedl, že průměrný spotřebitel z řad nejširší veřejnosti zcela určitě není a ani nemůže být odborníkem v oblasti lidové architektury a dodal, že sám žalovaný zjevně se specifiky jihočeské lidové architektury není seznámen. Zopakoval, že dominantním prvkem napadené OZ je jeho obrazový prvek.

V. Posouzení věci Městským soudem

19. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s ustanovením § 51 s. ř. s., neboť účastníci řízení takový postup akceptovali. Soud neprovedl navržené důkazy, neboť ze spisového materiálu žalované při přezkumu zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí vychází, provedení důkazů by tak bylo nadbytečné.
20. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou uplatněných bodů, kterými je vázán, podle skutkového

a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

21. Podstatou sporu je posouzení, zda Úřad a žalovaný zamítli návrh žalobce v souladu se zákonem, či nikoli.
22. Z obsahu správního spisu soud zjistil tyto pro případ podstatné skutečnosti:

23. Žalobce přihlásil napadenou OZ v provedení *pro výrobky a služby ve třídách (29) bílkovina pro kulinářské účely, ptací vejce a vaječné výrobky, kachní vejce, konzervovaná křepelčí vejce, křepelčí vejce, náhražky vajec, nakládáná vejce, omelety, skotská vejce, slepičí vejce, solená vejce, stoletá vejce, sušená vejce, tekutá vejce; (31) drůbež na chov; (44) služby chovu drůbeže.* Namítané označení je žalobcem používáno pro mléko a mléčné výrobky (máslo, sýry, tvarohy, pomazánky apod.).
24. Při posouzení vyšel soud z následující právní úpravy:
25. Podle § 32 odst. 1 ZOZ v rozhodném znění *Úřad v řízení zahájeném na návrh třetí osoby prohlásí ochrannou známku za neplatnou, pokud byla zapsána v rozporu s § 4 nebo přihláška nebyla podána v dobré víře.*
26. Podle § 32 odst. 3 téhož zákona *Úřad prohlásí ochrannou známku za neplatnou rovněž v řízení zahájeném na návrh osoby uvedené v § 7 a z důvodů v tomto ustanovení uvedených.*
27. Podle § 7 odst. 1 písm. e) téhož zákona *Přihlašované označení se nezapiše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu (dále jen „námítky“) uživatelem nezapsaného označení nebo jiného označení užívaného v obchodním styku, který přede dnem podání přihlášky nabyl práva k nezapsanému nebo jinému označení užívanému v obchodním styku, pokud z důvodu shodnosti či podobnosti přihlašovaného označení s nezapsaným nebo jiným označením a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se tato označení vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti; za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace.*
28. Podle § 32b odst. 1 písm. b) téhož zákona *Úřad návrh na prohlášení ochranné známky za neplatnou zamítne, jestliže přihláška byla podána v dobré víře, nebo podle písm. c) téhož ustanovení zápisem ochranné známky nedošlo k zásahu do zákonem chráněných starších práv třetích osob uvedených v § 7.*
29. Soud o žalobě uvažil takto:
30. Soud nevešel na námítky *prvního žalobního bodu.* Žalobci je třeba přisvědčit v tom, že při posuzování podobnosti porovnávaných výrobků a služeb je nutné vzít v potaz všechny relevantní faktory, které nebezpečí záměny ovlivňují, tedy ty, které vyjadřují vzájemný vztah mezi výrobky či službami, jejich účel, způsob použití, povahu, jejich konkurenční nebo komplementární charakter, případně též distribuční kanály, relevantní veřejnost a obvyklý původ zboží (srov. např. rozsudky NSS ze dne 28. 5. 2008, č. j. 9 As 59/2007-141 či ze dne 11. 2. 2016, č. j. 4 As 113/2015-34 a již zmiňovaný rozsudek SDEU ve věci Canon, bod 23). Přesto se však nelze ztotožnit s žalobcovým tvrzením, že jsou si porovnávané výrobky podobné.

31. Soud souhlasí s žalobcem, že průměrným spotřebitelem, jehož optikou je třeba podobnost porovnávaných označení a porovnávaných výrobků nahlížet, je v projednávaném případě běžný spotřebitel, resp. nejširší spotřebitelská veřejnost. Ostatně to nerozporuje ani žalovaný.
32. Soud předně připomíná, že napadená OZ je zapsána nejen pro výrobky ve třídě 29, a to konkrétně pro vejce a vaječné produkty, ale také pro služby ve třídách 31 a 44. Žalobce v žalobě odkazoval pouze na podobnost jeho výrobků s výrobky OZŘ spadající do třídy 29, proto se soud posouzením podobnosti výrobků a služeb žalobce se službami OZŘ, pro něž je zapsaná napadená OZ ve třídách 31 a 44 nezabýval. K žalobcovu poukazu na to, že výrobky jím prodávané pod namítaným označením by v případě zápisu namítaného označení do databáze ochranných známek spadaly do téže třídy, jako výrobky OZŘ soud uvádí, že tato skutečnost sama o sobě nikterak o podobnosti výrobků nesvědčí. Do třídy 29 mezinárodního třídění výrobků a služeb spadají *maso, ryby, drůbež a zvěřina; masové výtazky; konzervované, mražené, sušené a vařené ovoce a zelenina; želé, džemy, kompoty; vejce; mléko, sýry, máslo, jogurty a jiné mléčné výrobky; potravinářské oleje a tuky* (viz popis třídy 29 v mezinárodním třídění výrobků a služeb dostupný na webových stránkách Úřadu <https://isdv.upv.cz/webapp/!webapp.hxnices.tridntcs>). V rámci této třídy je napadená OZ zapsána pro vejce a vaječné produkty, pod namítaným označením žalobce nabízí mléko a mléčné výrobky. Ač tedy obecně porovnávané výrobky spadají do stejné třídy mezinárodního třídění, nejedná se o výrobky totožné. Do dané třídy spadá např. také ovoce a zelenina, potraviny zcela odlišné od vajec či mléčných výrobků, je tedy nepochybné, že samotná příslušnost výrobků do jedné třídy nezakládá sama o sobě jejich podobnost.
33. Soud se dále zabýval podobností porovnávaných výrobků z pohledu kritérií vyslovených v rozsudku SDEU ve věci Canon a shledal, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí vzal v potaz všechny relevantní faktory, které by mohly nebezpečí záměny ovlivnit. Žalovaný se tomuto posouzení podrobně věnoval na str. 13 a 14 žalobou napadeného rozhodnutí. Zhodnotil, že obecné charakteristiky, které porovnávaná označení sdílejí (jako např. skutečnost, že se jedná v obou případech o zdroj bílkovin, výrobky každodenní spotřeby uchovávané v chladu atd.) lze vztáhnout i na další výrobky odlišné od obou porovnávaných (např. na maso) a nelze na jejich základě dospět k závěru o podobnosti porovnávaných označení. Soud se s tímto závěrem zcela ztotožňuje.
34. Ač je skutečností, že porovnávané výrobky vykazují určité dílčí podobnosti, jak tvrdí žalobce, tyto podobnosti nejsou natolik konkrétní, že by samostatně, ale ani ve svém souboru, zakládaly podobnost porovnávaných výrobků, potenciálně způsobující pravděpodobnost jejich záměny. Jedná se o podobný účel (příprava pokrmů), povahu (potravina, zdroj bílkovin), distribuční kanály (obchody s potravinami), relevantní veřejnost (nejširší spotřebitelská veřejnost) a způsob skladování (v chladu). Jsou totiž natolik obecné, že by v opačném případě zakládaly podobnost mnoha dalších potravin. Potravinou každodenní spotřeby, která je živočišným zdrojem bílkovin, uchovává se v chladu a je podobně finančně nákladná mohou být například masné výrobky (šunka, uzeniny) či maso jako takové. Porovnávané potraviny se naopak liší v obvyklém původu zboží, způsobu použití, v chuti a vzhledu. Průměrný spotřebitel tak, jak je shora vymezen, jistě neúmyslně nezamění vejce s mléčnými výrobky, stejně jako nezamění maso s mléčnými výrobky či maso s vejci.

35. Pokud se týká argumentu komplementarity porovnávaných výrobků, soud nevešel na argument žalobce, že se porovnávané výrobky natolik doplňují, že je založena jejich podobnost a hrozí nebezpečí jejich záměny. Podle teorie i praxe jsou za komplementární považovány výrobky a služby, mezi nimiž existuje úzká vazba, kdy jeden nemůže existovat bez druhého, kdy jeden je nezbytný k funkci druhého, a nejde jen o výrobky či služby doplňkové; a zároveň by se spotřebitel oprávněně domníval, že odpovědnost za tyto komponenty (hlavní a doplňující) nese týž subjekt. Soud má za to, že porovnávané výrobky komplementární natolik, aby byla dána jejich podobnost a zaměnitelnost, nejsou. Ač je skutečností, že při přípravě některých pokrmů se používají jak vejce, tak mléčné výrobky (např. při pečení vejce a máslo, mléko apod.), tyto výrobky však obecně bez problémů mohou existovat a být používány jeden bez druhého, vzájemně nejsou nezbytné ke své funkci a vzhledem k nepodobnosti porovnávaných označení (jak bude vypořádáno níže) se průměrný spotřebitel nebude domnívat, že pocházejí od totožného subjektu, který za ně nese odpovědnost.
36. Soud dodává, že právě i kvůli tomu, že porovnávané výrobky jsou zbožím denní spotřeby a každý spotřebitel dobře zná jejich způsob použití, jejich vlastnosti i jejich chuť, nehrozí nebezpečí záměny porovnávaných výrobků.
37. Soud neshledal důvodným ani *druhý žalobní bod*, v němž žalobce namítal podobnost porovnávaných označení.
38. Soud se ztotožnil s žalobcovým tvrzením, že není nutné zjišťovat, zda k záměně skutečně dochází, nýbrž zda k ní může dojít. To ostatně nevyvracel ani žalovaný, naopak z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se zabýval pravděpodobností záměny z hlediska průměrného spotřebitele (viz. str. 19 až 21 žalobou napadeného rozhodnutí). Úřad a žalovaný dospěli po posouzení porovnávaných označení k závěru, že si nejsou podobná natolik, aby vyvolávala pravděpodobnost jejich vzájemné záměny průměrným spotřebitelem. Soud s tímto názorem souhlasí, jak bude podrobněji uvedeno níže.
39. Zároveň soud neshledal, že by Úřad a žalovaný nevzali v potaz známkové motivy a vadně určili, nebo spíše neurčili, dominantní prvek napadené OZ. Dominantním prvkem je prvek, který průměrný spotřebitel zaznamená a který v něm zanechá nejvýraznější stopu.

Napadená OZ je tvořena prvkem „Jihočeská čerstvá vejce“ vyvedeným psacím, téměř dětským, písmem, a zjednodušenou kresbou průčelí statku ve stylu selského baroka. Nelze souhlasit s žalobcem, že nápis „Jihočeská čerstvá vejce“ je pouze prvkem popisným, důležitý totiž není pouze obsah nápisu, ale také jeho vzhled, který svou jednoduchostí koresponduje se stylem kresby, která je druhým prvkem napadené OZ. Navíc dle judikatury je průměrný spotřebitel spíše schopen odkázat na výrobek či službu uvedením názvu, nežli popisem obrazového prvku ochranné známky, pokud je tedy ochranná známka složena ze slovních i obrazových prvků, měly by být prvky slovní považovány za více rozlišující (viz rozsudek SDEU ze dne 14. 7. 2005 ve věci T-312/03 Selenium-Ace). Slovní prvek odkazuje na výrobky prodávané pod napadenou OZ, grafický prvek v podobě statku odkazuje na původ těchto výrobků, přičemž tento odkaz koresponduje se slovem „Jihočeský“ ve slovním prvkem. Soud dává za pravdu žalovanému, že vyobrazený statek je zjevně ve stylu selského baroka, a domnívá se, že

ojedinělá souvislost selského baroka s jižními Čechami je notorií, a to pro širokou veřejnost, tedy nejen pro znalce architektury, ale i pro průměrného spotřebitele, který je průměrně informovaný a obeznámený s tímto stavebním slohem. K této domněnce přispívá mimo jiné i skutečnost, že jedna z jihočeských vesnic (konkrétně Holašovice), kde se stavby ve stylu selského baroka nacházejí, je zapsána na seznam světového kulturního dědictví UNESCO, a to právě pro zachovalost lidové architektury – staveb ve stylu selského baroka. Průměrný spotřebitel tedy bude obecně vyobrazení stavby ve stylu selského baroka vnímat jako odkaz na jižní Čechy, pokud takové vyobrazení na srovnávaných ochranných známkách či označeních nebudou totožné nebo velmi podobné, nebude u průměrného spotřebitele automaticky hrozit záměna takových srovnávaných ochranných známek či označení. Závěrem soud uvádí, že je zcela irelevantní, zda žalovaný ve vyjádření historicky přesně popsal charakteristiku selského baroka, ani průměrný spotřebitel nemusí nutně znát dobu, kdy stavby v tomto stylu vznikaly, nýbrž zná vizuální podobu tohoto stylu.

40. Dále se soud zabýval posouzením míry podobnosti grafických prvků porovnávaných označení. Je nesporné, že obě porovnávaná označení obsahují vyobrazení průčelí stavení nebo skupiny stavení ve stylu selského baroka, a to z čelního pohledu (namítané označení:

, napadená OZ:

). V napadené OZ je vyobrazena

uzavřená skupina staveb ve stylu selského baroka, a to v černobílém provedení, zjednodušeným stylem bez zachycení mnoha detailů. V namítaném označení je vyobrazena neukončená řada na sebe navazujících staveb ve stylu selského baroka, a to v modrobíločerveném provedení, též zjednodušeným stylem, jeho součástí jsou též modrá oblaka a zelené koruny stromů za budovami. Grafické prvky porovnávaných označení jsou si podobné v tom, že tedy oba vyobrazují průčelí skupiny stavení ve stylu selského baroka, a to zjednodušenou formou, tato vyobrazení však jsou odlišná v barevnosti provedení, v přítomnosti dalších detailů u namítaného označení (oblaka, koruny stromů) i v počtu staveb. Pokud se k těmto rozdílům připočítá také slovní prvek obsažený v napadené OZ, který jasně odkazuje na výrobky OZŘ (které jsou odlišné od výrobků žalobce), nelze než uzavřít, že si porovnávaná označení nejsou podobná. Nic na tom nemění ani skutečnost, zda OZŘ používá v tuto chvíli na trhu k označení svých výrobků napadenou OZ v modrobílé podobě. Vzhledem k tomu, že je napadené OZ zapsaná v podobě černobílé, je jí OZŘ oprávněna používat v jakémkoli barevném provedení. Soud dodává, že právě i díky tomu, že porovnávané výrobky jsou zbožím každodenní potřeby, je průměrný spotřebitel velmi dobře seznámen s ochrannými známkami/označeními, pod nimiž jsou nabízeny, tím spíše u výrobků žalobce, který bezesporu namítané označení používá na trhu dlouhodobě a jehož výrobky široká spotřebitelská veřejnost bezpochyby dobře zná. Odlišení porovnávaných označení průměrným spotřebitelem je podpořeno také žalobcem uváděným faktem, že jsou porovnávané výrobky skladovány stejným způsobem, a to mnohdy vedle sebe. V běžném obchodě bývají vejce nabízena v chladícím pultu poblíž mléčných výrobků, průměrný spotřebitel tak má často možnost porovnávaná označení bezprostředně srovnávat. Jestliže tedy grafické prvky vykazují určité podobnosti, průměrný spotřebitel je vzhledem k dalším detailům a odlišnostem nebude zaměňovat.

41. Soud tak shrnuje, že z hlediska celkového vjemu neshledal takovou podobnost mezi porovnávanými označeními, že by mohla vyvolat pravděpodobnost záměny původce jimi označených výrobků.
42. Vzhledem ke shora uvedenému soud shledal nedůvodným také *třetí žalobní bod*. Jak správně uvedl žalovaný (viz str. 21 žalobou napadeného rozhodnutí), kompenzační princip lze aplikovat pouze v případech, v nichž je mezi porovnávanými označeními shledán alespoň určitý stupeň podobnosti. Podle kompenzačního principu je totiž vysoká míra podobnosti na jedné straně (výrobků a služeb) kompenzována menší mírou podobnosti na straně druhé (označení), a naopak. V projednávané věci však nebyla shledána vysoká míra podobnosti porovnávaných označení ani vysoká míra podobnosti porovnávaných výrobků (ke kompenzačnímu principu srov. např. rozsudky NSS ze dne 28. 2. 2019, č. j. 8 As 41/2012-46 či ze dne 26. 10. 2006, č. j. 1 As 28/2006-97).
43. Soud nevešel ani na argumenty obsažené ve *čtvrtém žalobním bodu*, týkající se nedobré víry OZŘ.
44. Soud předně vychází z ustálené judikatury správních soudů a SDEU obecně uvádí, že dobrá víra jako vnitřní psychický stav (přesvědčení) není předmětem dokazování a usuzuje se na ni pouze z vnějších okolností. Pro účely posouzení podání přihlášky v dobré víře je třeba brát na zřetel následující aspekty:
- i) zda je přihlašovaná ochranná známka totožná nebo podobná dřívější ochranné známce (či nezapsanému označení),
 - ii) zda přihlašovatel věděl nebo vzhledem k okolnostem měl vědět o existenci ochranné známky namítatele,
 - iii) zda by přihlášením ochranné známky přihlašovatelem mohl namítatel být dotčen na svých právech,
 - iv) zda neexistuje důvod, jenž by jednání přihlašovatele ospravedlnil.
- (srov. např. rozsudek SDEU ve věci C-529/07, *Chocoladefabriken Lindts & Sprüngli*, rozsudek NSS ze dne 11. 1. 2018, č. j. 1 As 25/2017-34). To ostatně vyplývá také z důvodové zprávy k ZOZ ve znění do 31. 12. 2018, dle níž se zejména: „vezme v úvahu, zda osoba, která podala přihlášku, věděla o právu jiné osoby na stejné nebo podobné označení nebo nemohla být logicky neznalá takového práva v době podání přihlášky a zda by použití takového označení bylo v rozporu s dobrými mravy nebo by neoprávněně poškodilo zvláštní charakter nebo pověst označení, které je předmětem jiného práva.“ Úřad je povinen vždy také přihlédnout ke všem ostatním relevantním okolnostem případu, které by mohly zlou víru vyvrátit nebo potvrdit. Překážka zápisu ochranné známky spočívající v absenci dobré víry se zkoumá vždy v době podání napadení ochranné známky a tato podmínka je nezávislá na seznamu výrobků a služeb (srov. např. rozsudek NSS ze dne 23. 4. 2010, č. j. 5 As 17/2009-152). Ač se uvedená judikatura vztahovala k problematice nedobré víry dle ZOZ ve znění do 31. 12. 2018, v němž byla zachycena v § 7 odst. 1 písm. k), lze její závěry aplikovat také na případy řídicí se současnou právní úpravou obsaženou v § 32 odst. 1 a § 32b odst. 1. písm. b) ZOZ.
45. V projednávané věci byly správními orgány posouzeny první tři z uvedených aspektů, přičemž dospěly k závěru, že OZŘ nepodala přihlášku v nedobré víře. Proto nebylo třeba zkoumat poslední aspekt. Soud s posouzením správních orgánů souhlasí. Vzhledem k tomu, že porovnávaná označení (ani výrobky) si nejsou podobná do té míry, že by

hrozilo nebezpečí záměny, jak bylo vysvětleno výše, nemohl být žalobce přihlášením napadené OZ dotčen na svých právech. Nic na tom nemění ani skutečnost, že OZŘ pravděpodobně věděla o existenci namítaného označení, neboť nepřihlašoval podobnou nebo shodnou ochrannou známku, nýbrž napadenou OZ. Nelze tedy dovodit, že by snad OZŘ přihlášením napadené OZ zamýšlel těžit z pověsti a postavení žalobce. I pokud by byl motiv staveb v selském baroku pro žalobce příznačný, neznamená to, že jej nemohou používat i další subjekty na trhu, užívají-li ho v dostatečně odlišné podobě. Tak tomu činí i OZŘ v napadené OZ.

46. Soud dále neshledal, že by se správní orgány nedostatečně zabývaly žalobcovými námitkami ohledně nedobré víry OZŘ. Žalovaný se posouzením existence nedobré víry zabýval na str. 21 až 24 žalobou napadeného rozhodnutí, Úřad na str. 13 až 16 prvostupňového rozhodnutí. Není přitom pochybením správního orgánu, pokud nevypořádal každý jeden dílčí argument žalobce, když předestřel argumentaci, která dostatečně odůvodňuje jím přijatý závěr. To oba správní orgány ve svých rozhodnutích učinily. Soud po seznámení se s obsahem spisového materiálu neshledal ani, že by správní orgány nezohlednily skutkový stav věci, je tomu právě naopak. Správní orgány dostatečně posoudily všechna relevantní kritéria případné existence nedobré víry, přičemž vycházely z informací založených ve správním spisu. Pokud žalobce disponoval nějakými dalšími dokumenty, které by vypovídaly o nedobré víře OZŘ, měl je správním orgánům předložit, neboť důkazní břemeno bylo na jeho straně. To však žalobce neučinil. Závěrem nelze souhlasit ani s žalobcovou námitkou, že hodnocení otázky dobré víry bylo ze strany žalovaného nepřipustně subjektivní. Žalovaný posuzoval podobnost porovnávaných označení z hlediska průměrného spotřebitele, s jehož vymezením žalobce souhlasil. Jelikož došel k závěru o nepodobnosti porovnávaných označení, neshledal ani možnost, že by byl žalobce přihlášením napadené OZ dotčena na svých právech. S tímto hodnocením se ztotožňuje také soud.
47. Na základě shora uvedených skutečností soud nedůvodnou žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
48. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci procesně úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.
49. Výrok o nákladech osoby zúčastněné na řízení je odůvodněn v ustanovení § 60 odst. 5 s. ř. s., neboť soud ničeho osobě zúčastněné na řízení neuložil, proto jí náklady řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.
předsedkyně senátu